

[Erhard Jakobsen]

beror ikke på, om vi får formuleret et dokument lidt til den ene side og lidt til den anden side, men den beror på, at udenrigsministeren dels selv kender tingene godt og dels er kendt blandt de andre for at kunne behandle tingene og også give de andre forståelsen af, at Danmark mener noget med det, og at vi er parat til også at tage vort medansvar.

Så vil jeg gerne gå videre i debatten, som begyndte tidligere mellem hr. Gade og mig og andre, hvor jeg vil gentage, at jeg beklager, at SF bygger en diskussion op på et forkert grundlag.

Hr. Gade brugte dengang udtrykket, at der i EF var to fløje, én der ønskede en lukket union, og én der ønskede en åben. Det passer ikke. Jeg kender ingen i EF, der ønsker en lukket union. Altså, der er nogen, der arbejder meget stærkt for forskellige unionstanker, som de gerne vil have fremmet så hurtigt som muligt, men det består kun i, at de vil have det fremmet så hurtigt som muligt, og derved mener jeg, at de i og for sig er urealistiske, fordi det ikke ligger i tiden.

Må jeg i den forbindelse sige, at når jeg sammenligner den debat, der i dag har været om militær og forsvarspolitik med det, jeg har hørt i EF, og det, jeg har læst i den sidste tid, så virker det her fuldstændig uvirkeligt på mig. Jeg tror ikke en døjt på – men det kan være, jeg tager fejl – at der ud af Maastrichtmødet kommer noget, som giver os anledning til at diskutere Danmarks militære forpligtelser. Jeg tror ikke en døjt på det, og derfor betragter jeg meget af den debat, der har været på dette område i dag, som spildt, for det er slet ikke noget af det, man kommer til at tage stilling til. Men det, jeg vil sige, er, at der ikke i de bestræbelser, der nu udfoldes i EF, er noget, som kommer til at forhindre nogen lande i at komme ind i EF. Det er deres egne forhold, der forhindrer dem, som også hr. Duetoft var inde på nu. De andre kan ikke tage en fri konkurrence med os, det er det, der er deres problem. Det er ikke, at vi ikke vil eller ikke vil gøre det ene eller det andet.

Problemet med de billige landbrugsvarer fra Polen og Ungarn er jo akkurat det samme, som vi kender fra ulandene. Vi kan ikke handle frit med dem på deres vilkår, hvor de har børn til at lave tekstilvarer om natten og alle sådan nogle ting, som de har haft i nogle af de asiati-

ske lande. Men problemet er altså også, hvordan varer skal komme den modsatte vej, så der kan blive noget balance.

Jeg forstod også på hr. Gade, at hr. Gade har en bestemt opfattelse af, hvad denne her union kommer til at betyde. Den opfattelse er efter mit bedste skøn helt fejlagtig, og jeg vil gerne gentage det, selv om det er trivielt for dem, der har hørt mig sige det tit, men det er altså nødvendigt at gentage det: Der ligger ikke i unionen dette, at det danske Folketing bliver sat ud af spillet. Jeg er ganske sikker på, at det danske Folketing i fremtiden vil komme til at bestemme lige så meget, som det har bestemt hidtil. De områder, hvor EF sætter ind, er, som det også er sagt fra flere sider, subsidiaritetsprincippet, det er de områder, hvor det danske Folketing alligevel ikke bestemmer. Ja, vi tror måske, at vi gør det; vi kan udtale os om det, men vi har ikke været bestemmende. Derimod er vi gradvis blevet medbestemmende og bliver det i fremtiden i endnu højere grad.

Derfor er det forkert at fremstille det, som om landenes selvstændighed forsvinder. Nej, det er på de områder, hvor landene netop ikke kunne gøre noget, eller – for de store landes vedkommende – hvor de kunne gøre noget, der skadede de andre. Det er de store lande, der bliver lagt en dæmper på, men det er altså ikke de små. Og da de lande dér – Østlandene og de baltiske stater og andre – er små lande, som Danmark er det, så kan det, der sker i fremtiden, sådan som udenrigsministeren også så stærkt sagde det, kun være til fordel for disse lande. Det vil være en fordel, at EF udvikler sig yderligere og så ikke mindst bliver økonomisk stærkt.

For det er jo en af de ting, jeg synes man overser hele tiden: Hvem skal betale gildet? Det er da meget nemt at stå og sige, at vi bare skal lukke op for varer fra de andre lande, men hvem skal betale det? Det er da meget nemt at sige, at Europa skal have sit eget forsvar osv., ja tak, men ønsker man, at USA skal skære sine militærbevillinger til Europa ned til en brøkdel af, hvad det er nu? Det bliver dyrt! Hvem skal betale det? Det er alle sådan nogle ting, man skal have med inde i hovedet, ellers diskuterer man ud i den blå luft om disse ting.

Jeg tror ikke en døjt på, at noget parlament i Europa godkender en ordning, hvor det er et Europa-Parlament eller et andet sted, der be-